No. 975 Zaterdag 6 September 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 5 September.

PROTEST.

In de „Editie voor Oost-en West-Indië, China en Japan van de Nieuwe Rotterdamsche Courant," gedateerd 15 Aug. N°. 66, tweede editie, staat „Het rapport van prof. Went" over Curaçao. De Utrechtsche hoogleeraar, die in de meest gunstige omstandigheden, een buitengewoon regenjaar, ons eiland bezocht, vindt geenszins, dat ons eiland is „een barre rots onder een koperen hemel." Reeds vroeger hebben wij medegedeeld, dat Curaçao zich *in die dagen* „als een paradijs" vertoonde aan de verbaasde blikken van den snelreizenden professor. Geen wonder, zij, die reeds jarenlang hier doorbrachten, zij, die hier geboren werden en opgevoed telden het afgeloopen, jaar onder de „vette" jaren, die misschien maar zevenmaal in een geheele eeuw voorkomen.

„Hoe is nu, vraagt prof. Went, de tegenwoordige toestand van den landbouw op Curaçao?" „......de algemeene indruk van de meeste ondernemingen (is), dat deze zich in een toestand van groote verwaarloozing bevinden. En ook de woonhuizen op die ondernemingen zien er meestal vuil en vervallen uit, bij velen zou men eerder aan een verblijf voor dieren dan voor menschen denken." De Profesoren van Leiden, de heeren MARTIN en SURINGAR, die in 1885 ons eiland bezochten, hadden een geheel anderen indruk en gaven een veel gunstiger verslag.

Maar welke plantages heeft de hoogleeraar dan toch bezocht, dat hij aldus kan spreken! Wie zijn de ongelukkigen, die de hooge eer genoten gastheer te mogen zijn van den professor?

Sommige plantages geven duidelijk aan, dat zij vroeger bij grooter handel en een goedkooper werkkracht, betere dagen hebben gekend, zij worden niet meer in alle opzichten onderhouden, maar „een toestand van groote verwaarloozing" voor „de meeste" is overdreven. *Onwaar* echter, „dat de landhuizen vuil zijn en eerder aan een verblijf voor dieren dan voor menschen (doen) denken."

In Oost-Indië treft men rijker landhuizen aan, maar op Curaçao zien de meeste er zóó uit, dat men volstrekt niet wanen zou in „een noodlijdende kolonie" te wezen. Maar de professor spreekt ook niet uit eigen ondervinding, luistert slechts: „De eigenaars wonen voor het meerendeel in de stad, beschouwen hun plantage als een soort van verbanningsoord, waar zij eenmaal in de week eens een kijkje gaan nemen, terwijl het beheer geheel overgelaten wordt aan een slecht betaalden negeropzichter." Men kan zijn oogen bijna niet gelooven en toch staat het er.

De rijke kooplieden kunnen soms moeilijk langer dan één dag, den rustdag, op hun buiten doorbrengen, maar zij beschouwen er zich niet als bannelingen. Volstrekt niet. Wanneer het slechts eenigszins mogelijk is, breken zij er eenige weken uit, om de genoegens van het buitenleven te smaken. In de warme dagen is er geen landhuis ledig en dit zijn de huizen, die in de nabijheid der stad, meer als villa's worden beschouwd. Maar de andere groote plantages zijn, bijna, zonder uitzondering, altijd bewoond.

Nog iets. „Ok Aruba heeft veel overeenkomst met Curaçao, in enkele opzichten is de toestand hier echter beter. Ook hier echter blijft nog veel te verbeteren." Prof. Went had veel moeite met het verkrijgen van betrouwbare inlichtingen. in 't bijzonder de ambtenaren waren slecht op de hoogte van den toestand...... Ook (op St. Eustatuis) kan het brengen van frisch bloed onder de ambtenaren als een prikkel werken, daarom dus liefst benoeming van personen, die in Europa opgevoed zijn en zoo mogelijk landbouwkennis bezitten." Vermakelijk en toch oordeelkundig ? !

Wanneer een archivaris, gouvernements-secretaris, administrateur van financiën, de leden van het Hof, een postdirecteur etc. niet mee kunnen praten over *landbouw*, zijn zij „slecht op de hoogte van den toestand".— Ook van hun ambtsplichten? Meer *landbouw*kennis voor ambtenaren en dan gaat alles beter.!!!!

Tegen dit alles meenden wij verplicht te zijn om te protesteeren.

Veel, zeer veel goeds staat er echter ook in het rapport, waarop wij later nog wel eens terugkomen.

EXPORTKANTOOR.

Het was ons een waar genoegen in *De Vrijmoedige* van 14 Aug. ll. N°. 20 zulke belangrijke mededeelingen te lezen aan den redacteur door den Voorzitter der „Curaçaosche Maatschappij van Landbouw" gedurende een interview gedaan omtrent de werkzaamheid dezer nieuwe vereeniging. Overvloed aan kopie belette ons eerder hierover te spreken.

Wij hopen ons te vergissen, maar het is ons, alsof een treurig gevoel van moedeloosheid onze nieuwe actieve vereeniging gaat bekruipen. Men begint te twijfelen. zoo was althans onze indruk, aan het slagen der moeitevolle pogingen. Het volk, dat men helpen wil en opheffen, gedraagt zich „onwillig", de planters toonen niet zooveel „energie" te bezitten, als men verwacht had. Goddank, is het gebrek aan medewerking en gemis aan geestdrift nog niet in staat geweest, de arbeidzaamheid der Maatschappij te verminderen of haar kracht te breken. Op den duur echter, zoo vreezen wij, zal dit alles verlammend werken op de energie en lusteloos zal men zich nederleggen naast de ruïne van den zoo vol moed begonnen arbeid, die toch werkelijk zooveel schoons beloofde.

Een maatschappij, welke zich voorstelt „landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij te bevorderen", of juister van den grond af op te halen, heeft uit haar aard met zeer veel moeilijkheden te kampen. Het heeft heel wat voeten in de aarde, alvorens men een oudegewoonte dooreen nieuwe heeft verdrongen. Heel wat vooroordeelen moeten weggenomen, talrijke moeilijkheden en bezwaren weerlegd. Een machtig middel weegt echter tegen alle andere op: de daad, het voorbeeld.

Als het proefveld maar eens ontgonnen is en men wijzen kan op goede resultaten, zullen er wel volgers komen.

Door voorbeelden moet men het volk over zijn moeilijkheden heen trekken. Nu zijn zij nog van ons gescheiden door hun bezwaren, eenmaal over hun bezwaren heen aan onze zijde gekomen, zien zij van zelf welken weg zij te kiezen hebben, nu die weg voor hen geëffend werd en duidelijk aangaf waarheen hij leidde.

De „Curaçaosche Maatschappij v. Landbouw" kan echter niet alles *alleen* doen, de voorbereidende werkzaamheden zijn reeds overvloedig.

Feuilleton.

Een zonderlinge redding.

Men behoeft niet lang met eenige zeelieden vertrouwelijk te praten, of men hoort van hen allerlei vreemde verhalen, die zij u als feiten mededeelen, waaraan niemand twijfelen mag. Geen zeevaarder, of hij heeft iets bijzonders ondervonden.

Zonder nu juist voor de waarheid van al deze vertellingen in te willen staan, meenen wij toch, dat aan dit algemeen gevoel van buitengewone hulp en bescherming een onloochenbaar feit ten grondslag ligt, al wordt ons dit ook verdicht medegedeeld.

Robert Bruce was scheepsmaat op een Engelsch barkschip. Toen ze eens op een reis, na zes weken onderweg geweest te zijn, ten oosten van de New-Foundlandsbank gekomen waren, bevond hij zich tegen den middag met den kapitein op het voordek, om de hoogte der zon te meten; daarop begaven zich beiden naar beneden, om de noodige berekingen te maken voor het vaststellen van de plaats waar ze zich bevonden.

Bruce verdiepte zich heden met meer aandacht in zijn berekening dan anders, om dat de uitkomst niet klopte met de veronderstelde plaats. Dientengevolge had hij er ook niet op gelet, wat de kapitein deed. Toen hij zijn berekening klaar had, zei hij zonder zich om te wenden: „Ik heb die en die lengte en die en die breedte gekregen, kan dat uitkomen? Wat is uw uitkomst?"

Daar hij geen antwoord kreeg, herhaalde hij zijn vraag en keek daarbij zijwaarts over den schouder van den kapitein, die naar het hem voorkwam nog ijverig aan 't schrijven was. Weer kreeg hij geen antwoord. Toen stond hij op en nu zag Bruce, dat de persoon, dien hij voor den kapitein gehouden had, een wildvreemde was, dien hij nimmer had gezien.

Bruce was niet bang, maar dat was hem toch te sterk en met zichtbare ontsteltenis vloog hij naar het dek. De kapitein zag zijn verwarring.

„Hé Bruce," riep hij, „wat is er aan de hand?"

„Vraagt gij dat nog, kapitein? Wie zit er daar beneden aan uw tafel?"

„Voor zoover ik weet niemand!"

„Toch is het zoo, kapitein. Er zit beneden een vreemdeling."

„Een vreemdeling?— Maar dat kan toch niet. Het zal de tweede scheepsmaat geweest zijn. Wie zou er anders in mijn kajuit durven komen?"

„Ik verzeker u, kapitein, dat het een wildvreemde persoon is. Ik heb het goed gezien."

„Maar we zijn nu al zes weken van wal, dat kan toch niet."

„Dat dacht ik ook, kapitein, maar waar is het. Maar zoo u er niets tegen hebt, gaat u dan zelf mee kijken."

De kapitein ging vooruit de trap af. In de kajuit was niemand. Men doorzocht ze in alle hoeken, maar er was niemand te vinden.

„Nu Bruce," zei de kapitein, „heb ik het je niet gezegd, dat je je vergist hebt?"

„U hebt volkomen gelijk kapitein, maar toch houd ik vol, dat hij aan uw schrijftafel zat te schrijven."

De kapitein keek naar de schrijftafel.

„Waarachtig," riep hij uit. „Hier staat wat geschreven! Is dat jouw schrift, Bruce?"

De maat bekeek het schrift, duidelijk stond er: „Stuur noordwest."

„Heb je een aardigheid willen verkoopen, jongmensch?" vroeg de kapitein gestreng.

„Op mijn eerewoord van zeeman, kapitein, verzeker ik u, dat ik dat niet heb geschreven."

Op bevel van den kapitein schreef Bruce: „Stuur noordwest"; toen de kapitein het schrift vergeleken had, zei hij: „Laat den tweeden maat beneden komen, Bruce."

Ook diens schrift bleek niet met het geheimzinnig schrift overeen te komen, hetzelfde was het geval met het schrift der overige bemanning, voor zoover deze schrijven kon. Toen werden alle hoeken en kanten van het schip met de grootste zorg doorzocht, doch alles was tevergeefs.

Na dat alles zei de kapitein:

„Ik begrijp er niets meer van; daar echter de wind gunstig is en het hoogstens een paar uur vertraging geven kan, heb ik grooten lust van koers te veranderen om te zien wat die geschiedenis te beduiden heeft."

„In uw geval, kapitein, zou ik dat ook doen," zei Bruce.

„Goed, ga naar dek en laat noordwest sturen. En zet dan een vertrouwd persoon op den uitkijk, Bruce, maar vooral een, dien je goed vertrouwen kan."

Aldus geschiedde. Tegen drie uur 's middags meldde de uitkijk een ijsberg die van voren het schip naderde en kort daarop iets, dat op een erg op zij hangend schip geleek.

Bij nadere opname met den verrekijker bevond de kapitein, dat het een schip was zonder tuigage, dat aan de ijsmassa scheen vastgevroren en waarop zich vele menschen bevonden. Hij liet aanstonds de booten uitzetten en spoedig waren de schipbreukelingen aan boord. Het bleek een schip te zijn uit Quebec, dat voor Liverpool bestemd was. Het was in het ijs geraakt, vastgevroren en had al eenige weken al-

Met volle recht verklaarde zij na de proefneming met de mango-verzending: „Het Bestuur meent met de gedane proefneming te moeten volstaan, nu daaruit bewezen is, dat mango's met voordeel naar New-York kunnen worden verzonden."

Hoeveel planters hebben nu na deze proefneming nog mango's verzonden?

Toen de Maatschappij al de moeite deed van correspondentie, verpakking, verzending en het geld thuis bracht, werd zij bewonderd; maar hoevelen hebben nu dit goede voorbeeld gevolgd? Goede voorbeelden schijnen dus ook hier nog niet voldoende. Er moet nog meer geschieden.

Eerst dan wanneer iemand al den ARBEID *deed en den planters slechts* VOORDEEL *liet genieten, zou hier werkelijk op groote schaal verzending naar andere landen plaats kunnen hebben.*

Belangeloos hoeft echter deze hulp niet te wezen. En daarom dunkt zij ons mogelijk.

Op welke wijze?

Men heeft ons opschrift gelezen: DOOR EEN EXPORTKANTOOR.

Een actief persoon, die voor de planters informeert, correspondentie voert, voor verpakking en verzending zorgt, zou den uitvoer van vruchten naar het buitenland mogelijk maken. Curaçao zou er bij winnen, hij zelf geenszins schade lijden. De curaçaosche planters zullen tevreden wezen, wanneer zij slechts een grooter markt voor hun vruchten hebben, hun fruit kunnen verkoopen, dat nu bij gebrek aan afnemers blijft verrotten. De gewone prijs, welke hier betaald wordt, behoeft dus voor de exportvruchten niet te stijgen en de hoogere prijzen elders voor ons fruit betaald, maken de onkosten ruim goed en leveren nog een verlokkende winst op.

Wanneer zulk een persoon, exporteur van beroep, vruchten opkocht, dividivi en oranjeschillen, en daarbij zorgde steeds een goed soort aan te koopen om te voorkomen dat er mindergoede waar aan de markt komt, zullen de prijzen ook niet dalen en zijn naam alleen reeds een waarborg zijn tegen oneerlijke concurrentie.

Wel hebben sommige handelaren herhaaldelijk hun diensten aangeboden om voor export te zorgen, maar daar zij niet *uitsluitend* hun aandacht hieraan konden vestigen, bleef *hun aanbieding alleen* meestal zonder gevolg.

Dat men dus beginne met een exportkantoor op te richten, vele handen vinden daarbij weer werk en menigeen wordt er door gebaat. De plantages zullen, indien zij meer rente geven, beter worden onderhouden, hun waarde wederom stijgen; dit alles zal medewerken tot opleving en bloei van onze kolonie.

Doch niet alleen voor verzending van vruchten, moet zulk een exportkantoor worden opgericht; de arbeid moet zich nog verder uitstrekken om met nog meer zekerheid levensvatbaarheid te hebben.

De stroohoeden-fabricage zal nimmer tot bloei komen, of minstens niet geven wat zij geven moest en kan, tenzij het volk hulp wordt geboden.

Mocht de „Curaçaosche Maatschappij van Landbouw" en de handelaren niet genegen zijn proeven te nemen, modellen aan te vragen en eenige bekwame hoedenvlechtsters voor hun rekening aan 't werk te zetten om zich verder te bekwamen en betere, meer winstafwerpende soorten te vervaardigen, dan ligt het zeker in het kader van den exporteur dergelijke voorbereidende werkzaamheden te regelen op eigen risico, om later zeker groote winsten te maken. De hoedenindustrie zou hierdoor herleven en vele armen brood verschaffen.

Nog meer zouden wij hieraan willen toegevoegd, nog verder het arbeidsveld zien uitgestrekt.

Van harte hopen en wenschen wij, dat er spoedig met een exportkantoor begonnen worde, dat langzamerhand kan worden uitgebreid. In dien geest valt nog veel te doen, en naar wij gelooven, met succes. Wij zijn ervan overtuigd, dat dit werkelijk strekken zal tot algemeen welzijn van onze dierbare kolonie.

KONINGINNEDAG.

Een ware nationale feestdag, de jaardag van onze beminnelijke Koningin! Curaçao heeft feestgevierd met opgewektheid en geestdrift getuigend van oprechte vereering en hulde.

Reeds Zaterdagavond, daags voor den geboortedag van H. M. voerden de weezen van Sta Rosa hun keurig gekozen program onberispelijk uit tot groote tevredenheid der talrijke schare, die in en rondom het Wilhelmina-park was samengestroomd. Vooral N°. 4: *Los Huérfanos* gaf aanleiding tot menig teeder woord van diep gevoeld medelijden en oprechte bewondering. Bij het heerlijk, harmonisch spel was men reeds lang vergeten dat het slechts arme weezen waren, die op zoo gevoelvolle wijze de gedachten der groote meesters vertolkten. Hulde aan den bekwamen dirigent en aan de jeugdige artisten. Jammer, dat hun zoo weinig gelegenheid wordt gegeven, publiek op te treden.

De dames-club *Entre-nous* heeft eer van deze invitatie.

Op uitdrukkelijk verlangen van H. M. bleef het Zondag rustig, maar het dankgebed, dat op dezen dag voor het behoud onzer geliefde Vorstin naar den Hemel werd opgezonden, kreeg er een hoogere beteekenis door.

Nu kwam Maandag, de dag der feestelijkheden. 't Kanongebulder, 't Wilhelmus, de vlaggen, het pavoiseeren der schepen bracht al dadelijk de echte feeststemming. Toen volgde de parade, welke door den Gouverneur, in een rijtuig gezeten zijn, alsmede naar de kleeding en gezelschap te oordeelen, slechts *half officiëel* werd bijgewoond. Er was veel volk op de been om de „mooie mannen" te zien marcheeren en te genieten van de opwekkende toonen der muziek. Na afloop der parade stroomde alles weer naar de haven om de volksfeesten bij te wonen.

Een twintigtal jongens wachtten reeds met ongeduld om hun kunst in het boegsprietloopen te vertoonen. Hun begeerte naar de prijzen hield hun moed staande, maar zij zelf gingen „om zeep" en te water tot groot vermaak der talrijke toeschouwers.

Een oogenblik stilte voor audiëntie, welke druk werd bezocht en waarbij de Ondervoorzitter a. i. van den Raad van Bestuur, de Heer Mr. SOL C. HENRIQUEZ het woord voerde en de dankbare gevoelens der kolonie vertolkte. De H. E. G. heer Gouverneur bedankte met enkele woorden. De heeren der Commissie waren weer vrij en nu begon de wedstrijd in loopen met hindernissen. Alleraardigst. Allen hadden pret.

Dit jaar was er een goede maatregel getroffen, door het terrein met touw af te sluiten. Zoo kon alles veel ordelijker gaan.

De tobbenvaart gaf vroolijke tooneeltjes te aanschouwen; twee kampioenen waren schrander genoeg om te gaan wrikken, het beste middel om de tobbe in evenwicht te houden en niet te laten draaien. Maar alle deelnemers gingen toch kopje onder, alvorens de overzijde te bereiken.

Een tijd van rust en verpoozing trad nu in voor het volk. De leden van de club „De Gezelligheid" maakten zich gereed het jaarlijksch bezoek van hun Eere-voorzitter, den Gouverneur der kolonie, te ontvangen. Plechtig afgehaald door eenige afgevaardigden trad ZHEG. „De Gezelligheid" binnen, verwelkomd door militaire muziek en daarna door eenige hartelijke woorden van den President, waarop na eenige tusschenruimte de Landvoogd antwoordde.

Dit jaar heeft de feestcommissie op bijzondere wijze zorg gedragen voor de geschenken der schoolkinderen, wat algemeen, bij de grootere ten minste, in den smaak viel. De kisten netjes ingepakt droegen allen hun bestemming en waren gevuld met lees- en prentenboeken, leien, griffels, kokers, linialen; dingen waaraan de kinderen iets hebben, en die ze gaarne aannemen. Met een dankbaar en vreugdevol hart zongen ze de volksliederen, toen de heeren kwamen om de geschenken uit te deelen.

In den namiddag was het mastklimmen en roeiwedstrijd. Hoe edel zulk een wedstrijd ook is, bij gebrek aan groote deelneming gaat er veel van het schoone verloren. Van half vijf tot zeven uur moest het volk, dat weder zeer talrijk was, zich zelven bezig houden. Met vreugde werd van tijd tot tijd een draaiorgel begroet. De politie zorgde er voor alle wanordelijkheden, die dreigden uit te breken onmiddelijk tegen te gaan.

Nadat de feestcommissie zoo uitstekend haar progam heeft uitgevoerd zou het ondankbaar wezen nog meer te eischen en hun vermoeienden dag nog langer te maken. Maar op een andere wijze, zou in deze namiddaguren het volk aangenaam kunnen worden beziggehouden. Wanneer, er van vijf tot zes muziek ware gemaakt door een gunstig bekend muziekkorps, dat nog niet zoo vermoeid was als het militaire, waarvan wel wat veel geëischt is, zou de leemte reeds veel zijn aangevuld.

De hollandsche poppenkast zou hier ook wel bewonderaars trekken. Leveren de „Cuenta di Nansi" hiervoor geen geschikten tekst? Misschien kan ook een marionetten-spel of de spaansche „zarzuela" voor afwisseling zorgen, of, zooals op Bonaire [!!], een koordedanser, of een goochelaar en kunstenmaker.

Nu volgde, echt amerikaansch! Cinematografische voorstelling. En uitstekend. De platen waren over het algemeen goed gekozen, vele gelukkig licht getint om ook op verren afstand, nog duidelijk te wezen, de vertooning geschiedde zonder lange tusschenpoozen. Algemeene bijval! Het volk heeft genoten en op een nette, onderhoudende wijze. Reclame zal niet bedoeld zijn, maar toch was het er een, en van de beste soort. Veleu zullen nog wel iets meer van al dat moois willen aanschouwen.

Zij zijn graag gemaakt.

De illuminatie van het gouvernementsgebouw was prachtig. De electrische lampjes langs de lijnen van het middengebouw deden dit vooruitspringen en gaven aldus aan het geheel een ander veel artistieker aanzien. Het was een voorbeeld van illumineering.

Het vuurwerk! Ja, daar waren mooie stukken bij. De tooverachtige, bengaalsche verlichting der haven op den laatste slag van achten blijft indrukwekkend, eenig. Het slotstuk was goedgekozen en verrassend. De plaats, dit jaar voor het vuurwerk bestemd dunkt ons veel gunstiger gelegen dan vlak naast het gouvernementshuis. Door meerderen kan het nu worden genoten en met minder last van rook. Had men echter een half in plaats van een heel uur besteed aan het afsteken, dan waren de kleinere aanvullingsstukken elkander sneller opgevolgd en dan hadden de nieuwsgierige toeschouwers niet zoo lang in het donker, behoeven te staren. De eene verrassing had de andere verdrongen, de algemeene indruk ware gunstiger geweest.

Ingezonden Mededeelingen.

---

dus in gevaar verkeerd. De opvarenden hadden niet anders gedacht, dan dat zij er het leven bij zouden inschieten.

Bij het aan boord komen der schipbreukelingen, werd Bruce getroffen door het gezicht van een man, in wien hij den persoon herkende, dien hij aan tafel van den kapitein gezien had.

Hij trachtte zich wijs te maken, dat hij zich vergiste, doch desondanks was hij voor zich er van overtuigd dat het dezelfde was; alles, kleeding, houding, oogopslag was hetzelfde. Hij ging naar den kapitein.

„Het schijnt, dat de verschijning, die ik vanmiddag had, toch geen spook was, maar een mensch," zei hij, „de man leeft nog."

„Wat wilt je daarmee zeggen? Wie is het dan?"

„Een van de geredden, kapitein."

„Het wordt hoe langer hoe vreemder. Kom, laten we dien man opzoeken."

Ze vonden hem in gesprek met den kapitein van het verongelukte schip.

Nadat beiden den kapitein hun dankbaarheid over hun redding hadden uitgedrukt, wat deze afwees met de bemerking, dat hij slechts zijn plicht gedaan had, vroeg hij:

„Ik hoop, mijnheer, dat u mij een aardigheid ten goede zult houden, doch zou u zoo goed willen zijn een paar woorden te schrijven?"

„O met alle genoegen," antwoordde de geheimzinnige man. „Wat moet ik schrijven?"

„Och, dat komt er niet op aan, schrijf maar iets b. v.: Stuur noordwest."

Lachend voldeed hij aan het verzoek. Toen de kapitein het schrift gezien had, ontstelde hij zichtbaar. Hij haalde het geheimzinnige schrift te voorschijn en toonde het den vreemdeling.

„Is dit uw schrift, mijnheer?" vroeg hij.

De man keek zichtbaar verwonderd eerst het schrift en vervolgens den kapitein aan, toen riep hij uit:

„Maar wat moet dat beteekenen, ik heb die woorden nog nimmer geschreven en toch is het mijn schrift."

„Ik zal u op weg helpen. Mijn scheepsmaat heeft u dezen middag aan boord gezien en u zien schrijven in mijn kajuit."

De kapitein van het verongelukte schip wisselde een blik van verstandhouding met den vreemdeling en vroeg: „Hebt u vanmiddag gedroomd dat u iets geschreven hebt?"

„Neen kapitein, voor zoover ik me kan herinneren, niet."

„Gij spreekt daar van droomen," zei de kapitein, „waar bevond zich deze mijnheer van middag?"

„Kapitein," zei de ander, „de heele zaak is erg vreemd en verwonderlijk. Ik had al plan het u te vertellen, als we een beetje bekomen waren. Deze heer," hij wees op den vreemdeling, „viel van middag te midden onzer ellende in een diepen slaap. Ongeveer na een uur ontwaakte hij en zei: „Kaptein, we zullen vandaag nog gered worden." Toen ik hem om opheldering vroeg, zei hij, dat hij gedroomd had, dat hij zich aan boord van een bark had bevonden, die op ons toestevende. Daarop beschreef hij mij den vorm en de tuigage van het schip en toen gij naderdet, zagen wij, dat uw schip volkomen met zijn beschrijving overeenkwam. Hoe de zaak zich overigens heeft toegedragen, zou ik niet kunnen zeggen maar ik ben overtuigd, dat een hoogere onbekende macht hier op bijzondere wijze is tusschenbeide gekomen."

„Ja, want als ik het schrift niet gevonden had, zou ik nooit van koers veranderd zijn. U houdt echter vol," dus wendde de kapitein zich tot den vreemdeling, „dat u niet gedroomd heeft, in mijn kajuit aan mijn schrijftafel te hebben geschreven?"

„Ik herinner me er niet het minste van, kapitein. Ik kreeg den indruk, dat de bark, die ik in mijn droom zag, naar ons toekwam om ons te redden, doch hoe ik daarop kwam, zou ik niet kunnen zeggen. Overigens is het mij opgevallen, dat alles mij op uw schip erg bekend voorkwam, toen ik straks aan boord kwam, hoewel ik uw schip nooit heb gezien. Alles is mij een raadsel. Doch wat had uw scheepsmaat gezien?"

Bruce vertelde zijn geheele wedervaren, doch de zaak werd er niet klaarder door. Allen stemden hierin overeen, dat zij hun redding aan een bijzondere tusschenkomst eener hoogere macht te danken hadden; een andere uitleg was niet te vinden.

UITVOER VAN ZOUT
NAAR HOLLAND.

(*Ingezonden.*)

In de vergadering van 9 April van de Curaçaosche Maatschappij van Landbouw, etc. werd het voorstel gedaan, dat de Maatschappij pogingen zou aanwenden, om voor het zout *uit onze kolonie* in Holland geheele of gedeeltelijke vrijstelling van accijns te verkrijgen. Door eenige leden werd betwijfeld, of die pogingen succès zouden kunnen hebben, aangezien de zoutaccijns een kapitaal van ± 4 millioen gulden in de schatkist brengt, en zulk een verlies niet zoo gemakkelijk door andere accijnsen of belastingen kon gedekt worden. Nu blijkt echter, dat de opbrengst verre beneden die bovenvermelde raming blijft.

In 1892 bracht de zoutaccijns in Holland op	*f*3,931,975
In 1893 [d. i. na de belastinghervorming en vermindering van zoutaccijns	2,047,687
In 1894 nog slechts	1,461,036
Voor 1902 is de opbrengst geschat op	1,520,000

Daaruit volgt dus, dat hiermede de kansen op geheele of gedeeltelijke vrijstelling van accijns voor het zout uit onze kolonie veel grooter zijn. Holland heft, naar ik meen, 30 gld. invoerrecht per 1000 K. G. zout.

Reeds bij verlaging van deze accijns tot op de helft, zou hoogstwaarschijnlijk de concurrentie met het zout uit Portugal en elders mogelijk zijn. Bovendien zal onze kolonie toch niet zulk een groote hoeveelheid zout kunnen produceeren als Holland telken jare benoodigd heeft. Zoodat de geheele opbrengst van de zoutaccijns toch niet meer dan met een derde of een vierde zou verminderd worden.

P.

N. R.

De waarschijnlijkheid, dat het edele pogen der „Cur. Maatschappij kans van slagen heeft, is dus grooter geworden.

De Vrijmoedige deelt in zijn nummer van 14 Aug. nog mede, dat er ultimo September ± 200 vaten zout van de verschillende plantages naar Holland als proef zullen worden verzonden, wij kunnen dus zeker op een alleszins afdoend oordeel rekenen.

Van Bonaire bericht de verslaggever aan *La Cruz*, dat er dezer dagen een paar duizend ton zout, voor New-York bestemd, zijn opgekocht. Er bestaat dus werkelijk gegronde hoop, dat ook de zoutwinning een broodwinning voor Curaçao zal worden.

Maar...... waar men steun zoekt, vindt men dien niet. Wat is er geschied?

In 1895 heeft de heer P. Baiz verlof bekomen van gouverneur Barge om zijn zeilschip, dat tusschen Santo Domingo en Curaçao voer, als paket te laten dienen, d. w. z. dat deze bark geen havenrecht behoefde te betalen. In hetzelfde jaar verkreeg de heer Heldewier Vignon dezelfde concessie voor de brikken *G. B. Lockhart* en *Curaçao*, varende tusschen Curaçao en New-York. Eenige weken geleden nu, nam de *G. B. Lockhart* aan onze kust bij Sta. Martha volgens gewoonte zout in en aanstonds werd er havenrecht geëischt. Door de droevige ondervinding geleerd, vertrok later de *Curaçao* daarom *rechtstreeks* naar New-York en bleef weer vrij van havenrechten. Het gevolg is, dat deze brikken geen zout meer innemen en de zoutwinning dus een aprechtige gelegenheid mist om op goedkoope wijze zoutte verzenden.

Is dit nu een verstandige maatregel? Wat met de eene hand wordt gegeven, neemt men met de andere weer terug.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

IJs.

Evenveel als wij in de laatste jaren vooruit waren gegaan op het gebied der ijs-consumtie, zoodat zelfs de minder ruim bezoldigde zich dagelijks van ijs kon voorzien, even hard zijn wij in de laatste dagen achteruit gemarcheerd. Van af Zondag ll. is de prijs per pond, die 2½ cent was, in eens verhoogd tot 5 centen. Veel voordeel zal, dunkt ons, die prijsverhooging den ijshandelaren niet aanbrengen. Immers iemand, die zuinig moet huishouden, zal door minder hoeveelheid zien uit te winnen, wat hij door den hoogeren prijs verliest. Wij kennen personen, die reeds dezen maatregel hebben moeten toepassen. Hebben de ijshandelaren dit niet voorzien? Ons dunkt van wel. Waarom dan toch den prijs verdubbeld? Wij voor ons kennen geen ander antwoord dan het volgende: De bestaande ijsfabriek had geen genoeg productievermogen, om de geheele stad geregeld te voorzien, dus moet natuurijs te hulp komen en dat schijnt voor niet minder dan 5 cent te kunnen worden afgezet, wijl zóó altijd zijn prijs geweest is, ook tijdens de concurrentie van het kunstijs, vandaar thans één prijs voor beide ijssoorten.

Maar, merken wij op, waarom dan op de eene of andere wijze het productie-vermogen der fabriek niet verhoogd, waarom thans het kunstijs zoo goed als afgeschaft? Kan de fabriek een zekere beperkte hoeveelheid voor 2½ cent leveren, waarom levert zij dit thans niet meer, waarom zou zij niet, met grooter productievermogen, het dubbele dier hoeveelheid voor denzelfden lagen prijs kunnen verkoopen? Zijn er afnemers, die natuurijs boven kunstijs prefereeren, goed, laat men hun dit duurder ijs leveren. Maar dit kunnen wij ons moeilijk voorstellen, immers omtrent de herkomst van natuurijs weet men absoluut niets, terwijl men altijd genoeg contrôle kan hebben over het water, waar kunstijs van gemaakt wordt. Echter al zouden er zulke personen zijn, waarom dan geen twee soorten ijs en twee prijzen? Daarom vinden wij de algemeene prijsverdubbeling en de afschaffing van kunstijs, eenen ongemotiveerden achteruitgang, waar het ijsminnend publiek al zeer slecht mede gebaat is. Wij hopen op revisie van dezen maatregel althans voor vaste afnemers.

Van Martinique.

Een redacteur der *Croix* heeft Mgr. de Carmont, bisschop op het zwaar geteisterde eiland, geïnterviewd over de toestanden aldaar. Aan het slot van het interview kwam ook ter sprake de beweerde goddeloosheid der bewoners.

„Welken indruk," vroeg de redacteur, „heeft de verdelging van St. Pierre uit godsdienstig oogpunt gemaakt?"

„Een niet ongunstige. De vreeze is het beginsel der wijsheid," antwoordde de prelaat. „Maar op dit punt wil ik eenige legenden te niet doen. Ongelukkig genoeg is het waar, dat men tijdens de laatste verkiezingperiode afschuwelijke kreten heeft geuit. Maar het is onjuist, dat men men op Goeden Vrijdag een zwijn heeft gekruisigd; 't is ook onjuist, dat de processie op Sacramenstdag is gestoord.

Onze Martiniquers zijn goed, zeer goed zelfs, maar wat zwak. Zij dwalen gemakkelijk af, maar men voert hen even gemakkelijk terug. Zeer weinigen sterven ten slotte in onboetvaardigheid."

Niettegenstaande de bovenstaande verklaring slechts berust op het gezag van *één* courant, haastten wij ons toch dit bericht mede te deelen, ofschoon het verkorte verslag soms wel wat te kort en volgens een interview, dus niet *officieel* de woorden van den Prelaat mededeelt, die daardoor een vreemden indruk maken.

Toen wij het feuilleton „Een wraakgericht Gods?" plaatsten, hadden wij de thans voor een gedeelte weersproken feiten van zooveel verschillende kanten vernomen, ook in protestantsche bladen, dat wij meenden niet voorbarig te wezen, noch gevaar te loopen ons te vergissen. Wij hopen echter van harte, dat het thans medegedeelde bericht nog meer bevestigd worde.

* * *

De kabel bericht, helaas, weer een nieuwe zware uitbarsting van den Mont-Pelée, op 31 Aug. des avonds tusschen 7 en 11 uur, waarbij 1000 menschenlevens te betreuren zijn. De dorpen Morne Rouge en Ajoupa Bouillon zijn vernietigd en verder groote streken in den omtrek vernield.

Ook op St. Vincent had op dienzelfden dag een nieuwe uitbarsting plaats van den Souffrière, welke vergezeld ging van zeer zware, angstaanjagende rommelingen, waardoor de huizen schokten op hun fundamenten.

Verdere bijzonderheden ontbreken nog. 't Is te hopen, dat hier althans geen persoonlijke ongelukken hebben plaats gehad.

Onderscheiding.

De Commandant van H. M.'s korvet *Suriname*, de WEG. heer P. S. R. Wolterbeek, is door onze Koningin benoemd tot officier in de orde van Oranje Nassau.

Officieele berichten.

Namens den Hoogedelgestrengen Heer Gouverneur van Curaçao wordt hierbij bekend gemaakt, dat door Zijnhoogedelgestrenge op het door hem den 1n. dezer verzonden telegram luidende:

„KONINGIN DER NEDERLANDEN

Het Loo.

Kolonie Curaçao brengt Uwer Majesteit eerbiedige hulde en gelukwenschen.

De Jong."

Op den 2n. d. a. v. van het Loo, het volgende telegram mocht ontvan-

„GOUVERNEUR, Curaçao.

Betuig U en kolonie mijnen oprechten dank voor gelukwenschen, welke ik op hoogen prijs stel.

WILHELMINA."

* * *

Bij Gouvernements-beschikking:

1°. zijn benoemd tot leden van de schattingscommissie voor het tijdvak van 3 jaren, aanvangende 1 Januari 1903, de Heeren: J. Cardoze, A. A. Correa, J. S. Joubert, L. V. Leyba, P. H. Maal, Mord. S. L. Maduro, A. G. Statius Muller, J. J. Pietersz en J. B. van der Linde Schotborgh.

2°. is De Heer J. J. van den Berge, op zijn verzoek, eervol ontheven van de hem opgedragen functiën van waarn. Auditeur-Militair.

3°. is de Heer Mr. C. S. Gorsira, griffier van het Hof van Justitie in de kolonie Curaçao, benoemd tot waarn. Auditeur-Militair bij het garnizoen alhier.

4°. is de sergeant bij de rustende stedelijke schutterij alhier, J. D. Capriles, benoemd tot 2de Luitenant bij dat corps.

5°. is aan den Heer C. P. de Haseth, geëmploijeerde ter Gouvernements-Secretarie, een binnenlandsch verlof voor den tijd van veertien dagen verleend.

6°. is aan den Heer C. R. Debrot, Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het kantongerecht op Bonaire, een verlofsverlenging van veertien dagen verleend.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Ester Bernier c|o Francisco C. Fuentes, Virjinia Berro, Juan B. Batista, Eduvije Cordova, Carmelita Christian, Mej. L. de Windt, M. E. de Matheu, Erani Everts, Luis Garcia, Tomas Hurtado (2), Juan Reguesens, Dr. Alberto C. Suarez (2), Jacob Pieters Silbery, Maria Servi.

Havennieuws.

Woensdagmorgen is H. M.'s korvet *Suriname* van Pto. Cabello teruggekeerd.

* * *

Komende van Pto. Cabello, is Donderdag jl. in onze haven binnengeloopen de duitsche kruiser *Gazelle*, om zich hier van kolen te voorzien.

Buitenland.

Engeland. — Aan den vooravond der Kroning, die, naar men weet, heeft plaats gehad, is in de Britsche Staatscourant een heele verandering in het Ministerie afgekondigd. Lord Dudley is benoemd tot lord-luitenant van Ierland zonder zetel in het kabinet. De heer Wyndham, secretaris voor Ierland, krijgt een zetel in het kabinet, markies Londonderry, tot dusver postmeester-generaal, is benoemd tot president van den „Beard of Education", de heer Ritchie, tot nu staatssecretaris van binnenlandsche zaken, treedt in de plaats van sir Michael

Hicks Beach als kanselier der schatkist, de heer Akers Douglas [openbare werken], wordt staatssecretaris van binnenlandsche zaken, de vroegere financiele secretaris aan de schatkist Austen Chamberlain, komt in het kabinet als postmeestergeneraal.

Voorts zijn benoemd — zonder zetel in het kabinet — lord Windsor tot secretaris van het departement van openbare werken, sir William Walrond tot kanselier van het hertogdom Lancaster, en Earl Hardwicke tot onderstaatssecretaris van oorlog.

Gisteren hebben Engelsch Hoogeren Lagerhuis beiden hunne zittingen verdaagd tot 16 October. Het afdoen van de onderwijswet en van de Londensche waterwet, zal dan hun hoofdtaak zijn.

— Door vrij goed weder begunstigd heeft de kroning van Koning Eduard een schitterend verloop gehad. Alles is volgens program gegaan. Om 4.36 bij het opgaan der zon werd de stad gewekt door kanongebulder; van den Tower werden 41 en van het Hyde Park 21 schoten gelost. Voor velen was dit echter overbodig werk. Zij hadden reeds den vorigen dag post gevat langs den weg, dien de stoet nemen zou. Om elf uur reden de Koning en de Koningin in hun staatsiekoets af van Buckinghampalace, voorafgegaan door den prins van Wales en de vorstelijke gasten. De Koning, die er goed uitzag — hij is alleen wat verouderd —werd stormachtig toegejuicht en beantwoordde deze toejuichingen met een vriendelijken groet. Om 11.25 bereikte de Koning de Westminsterabdij, waar de kroning moest plaats hebben, onder nieuwe salvo's van Tower en Hyde Park en het gelui van alle klokken der stad.

Naar aloud gebruik begon de kroning niet vóór het volk zijn toestemming gegeven had door met een „God behoede Koning Eduard" te antwoorden op de vraag van den aartsbisschop van Canterbury:

„Mijneheeren. Ik stel u hier Koning Eduard, den onbetwisten Koning, van dit rijk, voor; daarom, gij allen die vandaag zijt gekomen om uwe hulde te betoonen, zijt gij bereid hetzelve te doen?"

Onmiddellijk begon daarop de godsdienstige plechtigheid, die aanmerkelijk was bekort door het wegvallen van de preek. De zalving begon dus dadelijk nadat de Koning ontdaan was van zijn karmozijnen gewaad en staatsiemuts. Terwijl vier ridders van den Kouseband hem den baldekijn boven het hoofd hielden, maakte de aartsbisschop een kruis met „heilige olie": 1o. op de kruin van het hoofd, zeggende „Zij uw hoofd gezalfd met heilige olie, zooals koningen, priesters en profeten gezalfd werden; 2o. op de borst, zeggende: „Zij uwe borst gezalfd met heilige olie"; 3o. op de palmen van beide handen, zeggende: „Mogen uwe handen gezalfd worden met heilige olie".

Na de zalving trok de Koning het Colobium Sindonis aan (een tunica zonder mouwen), en de Supertunica, het overkleed van goudlaken met een gordel van dezelfde stof. Het volgende ceremonieel was de aanbieding van de Sporen en het Zwaard van Staat en de omgording en wijding van dit laatste wapen. Dan volgde de bekleeding met de Armilla [armband] en rijksmantel en de overhandiging van den rijksappel. (De appel onder het kruis beteekent, dat de geheele wereld onderworpen is aan de macht en het rijk van Christus den Verlosser). Vervolgens werd aan de vinger van 's Konings rechterhand de ring gestoken, zinnebeeld van de koninklijke waardigheid en van de verdediging des geloofs. De schepter met kruis werd in 's Konings rechterhand gesteld, terwijl de aartsbisschop zeide: „Ontvang den koninklijken schepter, het teeken van koninklijke macht en gerechtigheid"; en de schepter met de duif in de linkerhand, onder de woorden: „Ontvang de roede van billijkheid en genade."

Het was eenige minuten na twaalven, toen de aartsbisschop, staande voor het altaar, de kroon in de handen nam, en die opnieuw voor het altaar leggende, sprak:

„O God, de kroon van den geloovige: zegen, wij smeeken U, en heilig dezen Uwen dienstknecht Eduard onzen Koning en daar Gij dezen dag een kroon van louter goud op zijn hoofd plaatst, zoo verrijk zijn koninklijk hart met Uwe overvloeiende genade, en kroon hem met alle vorstelijke deugden, door middel van den Koning die eeuwig is, Jezus Christus, onzen Heer, Amen."

Nu ging de Koning in Koning Eduard's zetel zitten; onderwijl kwam de aartsbisschop met al de andere bisschoppen van het altaar. De deken van Westminster bracht de kroon, en de aartsbisschop nam haar eerbiedig over en plaatste haar op 's Konings hoofd. Dit ziende, riepen alle aanwezigen opnieuw luide: „God save the King!" De pairs en wapenkoningen zetten hun kroontjes op, de trompetten schalden, en op een gegeven teeken donderden de groote kanonnen van den Tower.

Toen de toejuichingen verstomd waren, zeide de aartsbisschop:

„Wees sterk en van goeden moed. Houd Gods geboden en wandel Zijne heilige wegen. Strijd den goeden strijd des geloofs en verwerf u het eeuwige leven; dat gij in deze wereld gekroond moogt worden met voorspoed en eer, en, als gij uwen levensloop geëindigd hebt, een kroon van rechtvaardigheid moogt ontvangen, die God, de rechtvaardige rechter, u op dien dag zal geven."

Het koor hief aan: „Wees sterk en van goeden moed: Houd Gods geboden en wandel Zijne heilige wegen.

Nadat de Koning den bijbel ontvangen had, sprak de aartsbisschop de zegenbede uit, waarin o. m. deze woorden voorkomen:

„De Heer geve u een vruchtbaar land en gezonde seizoenen, overwinnende vloten en legers, en een rustig rijk; een getrouwen Senaat, wijze en oprechte raadslieden en magistraatspersonen; een trouwen adel en gehoorzame eerste-burgers; een vrome en geleerde en nuttige geestelijkheid; een eerlijke, vlijtige en gehoorzame burgerij. Amen."

De Koning keerde vervolgens naar zijn troon terug, om de hulde van prinsen en rijksgrooten te ontvangen. De woorden van hulde zijn: „Ik [hertog of graaf enz.] word uw leenman met leven en lijf en aardsche vereering, in trouw en waarheid zal ik u dienen, op leven en dood, tegen allerhanden volken. Zoo helpe mij God."

De aartsbisschop was de eerste die neerknielde, om zijn Souverein hulde te bewijzen. Maar de Koning moest hem de hand reiken om hem te helpen opstaan, daar hij op het punt was, van in zwijm te vallen. Men moest hem daarna bijna van den troon naar het altaar dragen, waar zijn geestelijkheid hem omringde. Dadelijk na den aartsbisschop bewees de prins van Wales zijn vader hulde. Bij het heengaan, hield zijn vader hem nog een oogenblik terug, omarmde hem en drukte hem hartelijk de hand. Alle edellieden raakten de kroon aan en kusten den Koning op de wang.

Een zee van electrisch licht bestraalde in de Abdij al het goud, de edelgesteenten en de schitterende uniformen en gewaden. Onbeweeglijk zat de Koning op den troon van Eduard den Belijder, terwijl het koor de vreugde-hymne aanstemde.

Een luid geroep van „God behoede Koning Eduard, Lang leve hij", enz. daverde na deze huldiging door de kerkgewelven. De beurt was nu aan de Koningin, die door de bisschop van York werd gekroond, hetgeen werd gevolgd door het opzetten der kroontjes door de peereses. Koning en Koningin ontvingen dan het Avondmaal uit gouden vaten en verlieten— het was zes minuten over tweeën — de kerk met de kronen op het hoofd, de Kouing dragende in zijn rechterhand den schepter met kruis en in zijn linker den rijksappel, de Koningin in hare rechterhand haren schepter met het kruis en in hare linker de ivoren roede met de duif; alle pairs volgende met hun kroontjes op het hoofd.

De Koning, die zich uitmuntend had gehouden, werd thans door de dicht opeengestapelde menigte nog geestdriftiger begroet. Men liet hem geen rust, vóór hij met de Koningin nog eens op het balcon was verschenen.

Gistermorgen verscheen een bulletin, door de doctoren Treves en Laking uitgegeven:

„De Koning doorstond de inspanning van de kroning uitstekend en gevoelde weinig vermoeidheid. Z. M. bracht een goeden nacht door. De algemeene toestand is in alle opzichten bevredigend."

Dit is het laatste bulletin, dat uitgegeven wordt.

Beter bewijs nog leverde de Koning zelf door gisteren Zondag, met de Koningin de overige leden van het Vorstelijk Huis en eenige vorstelijke gasten de godsdienstoefening bij te wonen in de koninklijke kapel van het paleis van St. James. De menigte langs den weg juichte hen ook nu weer levendig toe.

Philippijnen.—De Romeinsche correspondent van den *Patriote* meldt, dat toen het Amerikaansche gezantschap Rome had verlaten, de heeren Taft, Smith en Porter zich rechtstreeks naar de Filippijnen begeven, hebben en Mgr. O'Gorman via Genua naar New-York. Deze prelaat is drager van een brief en een geschenk van den Paus voor president Roosevelt. Kardinaal Rampolla heeft hem belast met een brief voor Root, minister van Oorlog. Ondanks alle uitgestrooide lastergeruchten zijn ten laatste de voornaamste punten geregeld.

De H. Stoel en de heer Taft zijn het eens geworden omtrent den koop der landgoederen van de kloosterlingen en den prijs, dien de regeering daarvoor zal betalen.

De Paus en de heer Talft hebben terzelfdertijd besloten, dat de kerkelijke eigendommen weer aan de Kerk en de bisschoppen zullen worden teruggegeven. Verder zal de Amerikaansche regeering aan de Kerk een schadeloosstelling uitkeeren voor het bezetten der kloosters, pastorieën enz. door de Amerikaansche krijgsmacht.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas
Vertrekt van NEW-YORK	Aug. 16	Aug. 23	Aug. 30	Sept. 6	Sept. 13	Sept. 20
Komt aan te SAN JUAN		28		11		25
Vertrekt van „		29		12		26
Doet CURAÇAO aan		31		14		28
Komt aan te LA GUAIRA	23	Sept. 1	Sept. 6	15	20	29
Vertrekt van „	24	3	7	17	21	Oct. 1
Komt aan te PTO. CABELLO		4		18		2
Vertrekt van „		4		18		2
Komt aan te CURAÇAO	25	5	8	19	22	3
Vertrekt van „		7	15	21	29	5
Doet LA GUAIRA aan		8		22		6
„ SAN JUAN „	Sept. 1	10		24		8
Komt aan te NEW-YORK	8	15	22	29	Oct. 6	13

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Aug. 25	Sept. 1	Sept. 8	Sept. 15	Sept. 22	Sept. 29
Komt aan te MARACAIBO	26	2	9	16	23	30
Vertrekt van „	30	5	13	19	27	Oct. 3
Komt aan te CURAÇAO	31	6	14	20	28	4